

[Johan Poulsen.]

Medens der er mulighed for, at politivæsenet kan blive færøsk særanliggende, er det i henhold til den højtærede justitsministers udtalelse ved lovforslagenes fremsættelse ikke tilfældet med arrestvæsenet, der i medfør af lovens § 6 må varetages af rigsmyndighederne. Må jeg i denne forbindelse understrege, at der hverken forud eller under forberedelsen af de foreliggende lovforslag er fremsat ønsker fra ansvarlig færøsk side om at få optaget slige forhandlinger, hvorved politiet eventuelt kunne blive et færøsk særanliggende.

De for Færøernes politi gældende bestemmelser er i realiteten med uvæsentlige afvigelser de samme som de regler, der var gældende for politiet i den øvrige del af riget indtil 1. april 1938. Der er med andre ord hengået ca. 20 år, uden at der er sket noget nævneværdigt med hensyn til lovgivningen på det her omhandlede område.

Når henses til den på øerne stedfundne udvikling i løbet af disse år, er det klart, at en ændring af denne lovgivning er påkrævet. Ikke alene den betydelige forøgelse af indbyggerantallet i dette tidsrum, men hele den stærke udvikling, der har fundet sted på snart sagt alle samfundets områder, bevirker, at tiden er løbet ganske fra den gældende ordning, og det er i høj grad påkrævet at få skabt en ordning, der er tidsvarende.

Det første skridt til en nyordning blev taget med justitsministeriets skrivelse af 26. september 1955 om nedsættelsen af et særligt sagkyndigt udvalg — et skridt, der blev taget i forståelse med Færøernes landsstyre. Dette udvalg fik som særlig opgave efter nærmere undersøgelse at fremkomme med forslag om politiets og arrestvæsenets fremtidige ordninger på Færøerne, herunder politiets opgaver og organisation, politistyrkens størrelse, fordeling og udrustning samt personalets ansættelsesvilkår, lønninger og uddannelse. Der kan måske være grund til at nævne, at der foruden en del særligt sagkyndige fra kongeriget såsom rigspolitichef E. Heide-Jørgensen og departementschef Boas i justitsministeriet, der var udvalgets formand, også var medlemmer med særligt kendskab til færøske samfundsforhold, og som derfor også må forudsættes at have kvalifikationer, når talen

er om en vurdering af forholdene på Færøerne med hensyn til dette specielle område, nemlig rigsombudsmand N. Elkær-Hansen, landfoged (politimester) J. Fejlsberg-Jørgensen og kontorchef ved Færøernes landsstyre Johan Djurhuus.

Det er også i erkendelse af hele dette sagsområdes store samfundsmæssige betydning, at de omhandlede forhold gennem længere tid har været genstand for en dybtgående drøftelse, først og fremmest i det af justitsministeriet nedsatte udvalg, hvor problemerne er underkastet en nøgtern, saglig vurdering og i det hele taget er blevet behandlet med en dygtighed, der fortjener den største påskønnelse. Det er tydeligt, at det hele tiden har været udvalget magtpåliggende at finde frem til en ordning, der er den bedst mulige. Hvorvidt det foreslåede antal af 18 heldagsbetjente og 16 reservebetjente er det mest passende, er det vanskeligt at udtale sig om på forhånd; det er i hvert fald det foreløbige tal, udvalget er kommet til under sine overvejelser. For øvrigt er det et punkt, hvor de pågældende myndigheder i løbet af få år vil have gjort deres erfaringer, så man til sin tid hverken får for få eller for mange betjente, men netop det antal, der dækker behovet. Det er ordenspolitiet, man tillægger hovedbetydningen, medens man stiller sig tvivlende over for nødvendigheden af at ansætte 1 fast kriminalbetjent deroppe på grund af den lave kriminalitet, der findes på øerne.

Udvalget har i sin betænkning, der blev afgivet i december 1956, foreslået, at der tilvejebringes en enklere opbygning af politivæsenet på Færøerne ved, at kommunernes opgaver inden for den nuværende politiordning bringes til ophør, således som det er sket i den øvrige del af riget ved enhedspoliordningens gennemførelse den 1. april 1938. Som det fremgår af bilag 1 til betænkningen, er Færøerne opdelt i 50 kommuner, af hvilke kun nogle få har en sådan størrelse, at det er muligt for dem at opfylde de forpligtelser med hensyn til opretholdelse af et passende ordenspoliti, sådan som den færøske politilovgivning forudsætter. Selv for større kommuner som Thorshavn og Klaksvig har det i hvert fald i perioder været forbundet med vanskeligheder at afse de midler, som er nød-